

Recensie: A Revue ★★1/2**1/2

deSingel Antwerpen
vrijdag 25 juni 2021

foto © Fred Debrock

Recensie:

A Revue van Benjamin Abel Meirhaeghe werd ontzettend enthousiast onthaald in deSingel. Het publiek dat op het podium zit aan de zijkanten, gaf ei zo na een volledige staande ovatie. En wie rechtstond combineerde dat met fel gejoel en een stevig applaus. Groter kon het contrast niet zijn met hoe wij ons achteraf voelden. Wij behoorden tot het deel dat bleef zitten en een applaus gaven uit beleefdheid. Een poging om uit te leggen waarom.

Binnen de podiumkunsten heb je altijd al mensen gehad die als de vorm (geluids-, podium- en lichtontwerp) goed zit, tevreden zijn en een fijne avond hebben beleefd. Dat zijn de mensen die rechtstaan, dat zijn de journalisten die deze productie de hemel in prijzen, dat zijn de juryleden van theaterfestivals die het ding selecteren en bombarderen tot het beste dat er volgens hen het afgelopen jaar te zien was op de planken in ons land.

Maar daar tegenover heb je anderen, zoals wij, die geboeid willen zijn tot geraakt willen worden in het diepste van hun ziel, die een spanningsboog erg belangrijk vinden, en vooral een goed begin, midden en slot van goede podiumkunst essentieel vinden. Dat zijn de mensen die hier niet of onvoldoende aan hun trekken komen. Dat zijn de mensen die net aan het begin van een stuk spoken word dat uiteindelijk uitmondt in een pleidooi om het theater, deSingel, als gebouw te laten blijven bestaan, rond de vijftigste minuut in de voorstelling naar hun klok kijken omdat ze een inkakmoment ervaren, tot ze de humor van die tekst inzien en een 'da's leuk gevonden'-ervaring beleven: "I am deSingel. I am the building. I'm abandoned. I am built to stay. Please maintain me. I am the place where the world connects to another. This is one world." klinkt het dan o.a. Alleen, het soort 'da's leuk gevonden'-elementen in deze voorstelling die een uur en drie kwartier duurt is als je alles bij elkaar telt wat aan de magere kant.

A Revue toont hoe een revue er in de verre toekomst, over enkele duizenden jaren, zou kunnen uitzien waarbij er teruggegrepen wordt naar oud, barok materiaal en zaken die voor ons als toekomstmuziek klinken. Opvallend daarbij is dat er gespeeld wordt naar een lege zaal toe. Immers, het publiek zit mee aan de zijkanten op het podium alsof het naar een modeshow kijkt, maar de spelers richten zich niet zelden wel naar de gloednieuwe oranje pluche van de Rode Zaal waardoor je je niet altijd betrokken voelt bij deze performance. Soms kijk je gewoon ook naar iemands achterkant of dan weer is je zichtlijn niet optimaal bij bv. een van de vruchtbaarheidsscènes (zoals de bevallingsscènes van twee eieren: een zwart en een wit en later van een lavasteen) goed te zien. Maar vooral: de voorstelling lacht met kunst met de grote K, zodat die leest als een grote relativering van het met de jaren opgebouwde kunstpatrimonium, (Vlaamse) canons, en culturele overlevering. In de verre toekomst is de kans immers groot op misinterpretatie (tennis spelen met palmtakken, beenderen die als kunstwerk tentoongesteld worden en besprenkeld door ontsmettingsteams bv.), en dus ook het foutief verbinden van zaken met elkaar. Maar kennelijk blijft de hoogdravendheid van cultuur met de grote C wél nog overeind.

Overdreven vibrato zingen doet een zangeres op een trillend gouden kussen, de erotische laag zit al vroeg in het werk wanneer we twee performers waaronder Hanaka Hayakawa als een soort natuurwezens zich naar elkaar zien wenken, hun

eerste woordjes Engels leren en samenstellingen vormen: 'In', 'Dust', 'Tree', 'Industry'. De Amerikaanse sopraan Maribeth Diggle mag een oermens spelen die erg lang okselhaar heeft aan beide kanten. Haar horen we 'Gelido in ogni vena' van Vivaldi zingen. Verder zijn ook Monteverdi's 'Lamento della ninfa' en Rameaus 'ForÃts Paisibles' te horen. Maar het zijn vooral 'Je ne t' aime pas' van Kurt Weill dat Ellen Wils voor haar rekening neemt, met gestrekte arm en chimes (chimes die later door Diggle aan diggelen gesmeten worden met een steen) in haar hand die het nummer een etherisch gevoel bezorgen terwijl de pathos eraf druipt wanneer ze zich richting mengtafel schrijdt. Maya Dhondt, de pianiste van haar kant doet dat niet, die stuiter constant als Tigger van Winnie de Poeh richting zwarte vleugel. Naar het einde toe horen we 'Eat me' door Dolly Bing Bing, een song die ons deed denken aan de intro van 'See me, feel me' van The Who.

Wat A revue gemeenschappelijk heeft met de rockopera Tommy, is dat elk realiteitsbesef afwezig lijkt te zijn. Wellicht daarom ook, niet alleen omdat de scÃnes nogal onsamenhangend aanvoelen, konden wij deze productie maar matig smaken. Het voelt alsof je naar een trip aan het kijken bent die pas helemaal tot zijn recht komt als je zelf (stevig) onder invloed bent. Helaas, op vrijdagavond zijn wij na een drukke werkweek zo nuchter als wat. De voorstelling verwijst in het begin naar de heksenkring en eindigt met het ensemble dat hand in hand erg kinderlijk in het rond huppelt, onder het beeldend werk door om na een tijd een kringetje te vormen en zo te komen tot de oerdans, die van kindjes op de speelplaats. Dat speelse zit ook eerder in een scÃne waarin we een man met een fluo handschoen op een metalen buis de gids van een koppel zien spelen en de naakte Eurudike De Beul port zodat ze als een fontein water uit haar mond spuwt en later zachte kreetjes die een eerste aanzet lijken te vormen tot muziek.

In deze futuristische queerwereld raken onder andere twee naakte mannen elkaar aan en dat zorgt voor korte hoge pulserende elektronicageluidjes als er aan de tepels van de ene of aan de penis van de andere gekomen wordt of er is een lange hoge biep te horen als ze hun lijven tegen elkaar houden.

A revue is zo ook een product van zijn tijd, een van de coronapandemie waar het in levende lijve connecteren met een ander quasi onmogelijk gemaakt werd tijdens de lockdowns, de vele beperkingen, het volgens sommigen te restrictieve beleid dat gevoerd werd en theaterhuizen die gereduceerd werden tot een in het belang van de volksgezondheid te sluiten gebouw.

< Bert Hertogs >